

زنان

به گفته خانم کیلیبورن «بسیاری از مردم کاملاً درک نمی‌کنند که وقتی انسان‌ها تبدیل به اشیاء می‌شوند چه تبعات بدی در انتظار است. تصویر از خود به طرز عمیقی تحت تأثیر قرار می‌گیرد. با رسیدن به سن نوجوانی، اعتماد به نفس دختران بشدت افت می‌کند؛ چون به هیچ وجه نمی‌توانند از این پیام که بدنشان شیء است فرار کنند و البته اشیایی ناقص! پسران هم یاد می‌گیرند که مردانگی به نوعی بی‌رحمی نیاز دارد، حتی وحشیگری. خشونت اجتناب ناپذیر می‌شود.»

خودشیء‌انگاری زنان حاصل نگاه غربی به زن

حکیمه سفای بی‌ریا

دکترای مطالعات آمریکای شمالی و عضو هیأت علمی دانشگاه تهران

در میانه جنگ شناختی نظام سلطه علیه ملت ایران شاید بتوان گفت با بزرگ‌ترین پروژه اسلام‌هراسی قرن مواجه هستیم. یکی از محوری‌ترین ابعاد این پروژه، بازسازی الگوی استعماری مواجهه با زن مسلمان است. ریشه تلاش کشورهای غربی برای ترویج الگوی غربی زن در جوامع اسلامی را باید در استعمار جست‌وجو کرد؛ پروژه‌ای که با استفاده از کلان‌روایت

به گفته دکتر بانی تریمر استاد تاریخ دانشگاه هاوایی با نگاهی تاریخی به انقلاب جنسی و فمینیسم در آمریکا فرایند مدیریت جنبش زنان در غرب به تولید «یک برند به طرز خطرناکی شهوانی از توانمندسازی زنان» و «جنسی‌سازی زنانگی» انجامیده است. [۱] به عقیده کارشناسان تفوق رویکرد شهوانی به آزادی زنان به علت همبستگی و کارایی آن با نظام سرمایه‌داری است. بر اساس آثار علمی متعدد طی یک فرایند سه مرحله‌ای، زمانی که دختران یاد می‌گیرند که ظاهر و رفتار جنسی‌سازی شده نه تنها مورد تأیید یا پذیرش جامعه و افراد مهم در زندگی آنان است (به عنوان نمونه گروه هم‌سالان) بلکه چنین ظاهر و رفتاری پاداش‌هایی را نیز به همراه دارد (به عنوان نمونه در موفقیت کاری)، احتمال نهادینه شدن (یا کاشت) چنین ارزش‌گذاری در وجود آنان افزایش می‌یابد. در اینجا است که

خودجنسی‌سازی یا خودشیء‌واره‌پنداری جنسی نیز روی می‌دهد. [۲] در واقع نوعی چرخه معیوب شکل می‌گیرد؛ در این چرخه معیوب دیگر مهم نیست که به گفته خانم دکتر جین کیلیورن در مستندش در نقد بازنمایی زنان در تبلیغات تجاری «ما را به نرمی می‌کشند». دیگر مهم نیست که به نوشته وی در کتابش «بدن زنان و این روزها بدن مردان هم، تکه تکه می‌شوند، بسته‌بندی می‌شوند و برای فروش همه چیز از اره برقی گرفته تا آدامس استفاده می‌شوند». این بدن دلیل است که به گفته خانم کیلیورن «بسیاری از مردم کاملاً درک نمی‌کنند که وقتی انسان‌ها تبدیل به اشیاء می‌شوند چه تبعات بدی در انتظار است. تصویر از خود به طرز عمیقی تحت تأثیر قرار می‌گیرد. با رسیدن به سن نوجوانی، اعتماد به نفس دختران بشدت افت می‌کند؛ چون به هیچ وجه نمی‌توانند از این پیام که بدنشان شیء است فرار

کنند و البته اشیایی ناقص! پسران هم یاد می‌گیرند که مردانگی به نوعی بی‌رحمی نیاز دارد، حتی وحشیگری. خشونت اجتناب‌ناپذیر می‌شود.» [۳] انجمن روانشناسی آمریکا در گزارش ویژه‌ای درباره معضل جنسی‌سازی دختران [۴]، عوامل فرهنگی مؤثر بر بروز این معضل در آمریکا را بسیار فراگیر ارزیابی می‌کند به طوری که زنان و دختران در انواع رسانه‌های این کشور از جمله تلویزیون، مجله‌ها، رسانه‌های خبری و موزیک ویدیوها به مراتب بیش از مردان جنسی‌سازی و شیء‌سازی می‌شوند. این اتفاق در تبلیغات تجاری و بازار کالا به خصوص بازار پوشاک، اسباب‌بازی و لوازم آرایش نیز به وضوح دیده می‌شود. [۵] در این مصاف کودکان و نوجوانان نیز به بازار سودآوری برای «صنعت زیبایی» مبدل می‌شوند. [۶] مدیریت معضل جنسی‌سازی کودک محور گزارش‌های دیگری از جمله در انگلیس و استرالیا نیز بوده است.

آیا صدای ایران در دنیا شنیده می‌شود؟

بررسی عملکرد بین‌المللی جمهوری اسلامی در حوزه مسائل زنان

مهدیه شادمانی

دکترای روابط بین‌الملل و مدرس دانشگاه

متأسفانه در برخی دولت‌ها نمایندگان ایران در برابر کشورهای غربی و سازمان‌های وابسته بین‌المللی با ارائه آمار به بزرگنمایی آسیب‌های موجود در حوزه زنان پرداخته‌اند. با وجود تحریم‌های ظالمانه، زنان و دختران ایرانی بر پایه شاخص‌های توسعه انسانی ملل متحد پیشرفت برجسته‌ای در حوزه‌های علم، اشتغال، بهداشت، پژوهش و آموزش داشته‌اند اما متأسفانه نمایندگان ایران فاقد این مهارت بوده‌اند که ضمن بیان دستاوردها، تصویر صحیحی از بانوان مسلمان ایرانی را در جامعه جهانی ارائه دهند

اجلاس، هماهنگی و همکاری کشورهای اسلامی و گروه همفکر خود مانند هیأت واتیکان و گروه ۷۷ بود که به کشورهای غربی اجازه نداد موارد جدیدی را در رابطه با حقوق جنسی در سند نهایی اجلاس پکن+۵ بیفزایند. این نمونه نشان می‌دهد که حضور در این عرصه واقعاً می‌تواند کارآمد باشد. کمیسیون مقام زن نیز یکی دیگر از عرصه‌های حضور بین‌المللی بانوان ایرانی بود که متأسفانه چندی پیش عضویت ایران در این کمیسیون به صورت غیرقانونی لغو شد. جمهوری اسلامی ایران در آوریل ۲۰۲۱ برای سومین بار به اتفاق آرا با ۴۳ رأی از ۵۴ رأی به عنوان عضو کمیسیون مقام زن انتخاب شد. با وجود چالش‌های گفتمانی اما حضور در اجلاس جهانی مقام زن که سالانه در نیویورک برگزار می‌شود و یا نشست‌های دوره‌ای از این دست، زمینه‌ساز ایجاد فرصت‌هایی برای جمهوری اسلامی ایران است تا ضمن ارائه الگویی موفق از بانوان مسلمان ایرانی، در جهت راهبردهایی برای ارتقای وضعیت زنان جهان نقش مؤثری داشته باشد. شایان ذکر است نشست‌های رسمی این کمیسیون هر ساله در ماه مارس به مدت ۱۴ روز در مقر سازمان ملل متحد برگزار می‌شود و ارائه سخنرانی، انجام دیدارهای دیپلماتیک، برگزاری نمایشگاه از جمله فرصت‌های ایران با هدف معرفی وضعیت پیشرفت زنان در جمهوری اسلامی بوده است. اما لغو عضویت جمهوری اسلامی ایران از

کمیسیون مقام زن که با توطئه دولت‌های غربی، همسران رؤسای جمهور اسبق آمریکا و تشکل‌های مدنی اپوزیسیون رخ داد بار دیگر این سؤال را مطرح می‌سازد که تا چه میزان عناصر داخلی در حوزه مسائل زنان در حوزه بین‌الملل موفق عمل کرده‌اند؟ آیا این لغو عضویت به دلیل برتری رقیب گفتمانی و قدرت‌های هم‌زمن رقم خورده یا ضعف دستگاه سیاست خارجی در توجه به عاملیت زنان در دیپلماسی عمومی و فرصت‌های ساختارهای بین‌المللی برای طرح نگاه

نوی انقلاب اسلامی به زن سبب‌ساز این اتفاق شده است؟ باید اذعان داشت که به طور کلی و با وجود عضویت و حضور جمهوری اسلامی ایران در کنوانسیون و اجلاس‌های مختلف با محوریت زنان، دستگاه دیپلماسی ما فاقد ابتکار عمل یا درک صحیح در بهره‌گیری از زنان در جهت تأمین منافع ملی در نظام بین‌الملل است. به نظر می‌رسد هرچند این لغو عضویت ماهیت سیاسی و نه حقوقی دارد و عملکرد مغرضان این کمیسیون پرواضح است اما

عدم توجه مسئولان داخلی به اهمیت زنان و مسائل آنها در داخل و بین‌الملل در این لغو عضویت بی‌تأثیر نبوده است. عدم سیاست خارجی فعال و برون‌گرا و یا انفعال دیپلماسی پارلمانی در رایزنی و تغییر آرایش رأی‌های دولت‌های متحد و همگرا مشهود است. اشتراک در اهداف دینی، انسانی و مصالح سیاسی با برخی دولت‌های اسلامی نیز حتی سبب نشده با ایجاد دیپلماسی فعال زمینه همگرایی و بهره‌گیری از پتانسیل بانوان مسلمان سایر کشورها را نیز در جهت دستیابی به وحدت حقیقی و ارائه

